

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

23. srpna 2015

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH,
ANGLIE

Pavlův list Korintským

„Pavel, z vůle Boží povoláný apoštol Krista Ježíše, a bratr Sosthenés církvi Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláným svatým, spolu se všemi, kteří vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista, ať jsou shromážděni kdekoliv, jinde či u nás: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista“ (1. Korintským 1:1-3). Tento nádherný úvodní pozdrav bezprostředně udává tón a téma dopisu, který následuje. Pavel často zahrnoval své spolupracovníky do úvodního pozdravu – bylo to velmi vřelé a byl to projev jeho opravdové pokory.

Pavel se pustil do své třetí misie sám a bezpochyby předvídal, že stráví hodně času v Efezu. A právě za jeho tamějšího pobytu za ním přijela deputace z Korintu a požádala jej o pomoc při řešení velikých problémů, které se objevily v korintské církvi, kterou založil, ke konci jeho druhé misie.

Není téměř pochyb o tom, že Korintští způsobili Pavlovi více problémů než všechny ostatní církve dohromady. A přesto, stejně jako se písek dostane do skořápky ústřice a zapříčiní, že zrodí tu nejkrásnější perlu, přinesly i tyto problémy, které se dozajista dostaly pod apoštolovi pod kůži a způsobily mu nejednu bezesnou noc, jeden z jeho nejlepších textů. Kolik knih bylo napsáno jen o jeho třinácté kapitole! Pouze o dvě kapitoly dále máme Pavlův podrobný a působivý popis zmrtvýchvstání, bez něhož bychom byli rovněž o mnohé ochuzeni.

V Korintu bylo tolik problémů, že se zdá, že Pavel napsal celkem čtyři dopisy, z nichž se pouze dva dochovaly v posvátném kánonu. Přese všechny problémy však oběma prostupuje pozoruhodná laskavost. Jak jsme viděli, ve svém úvodním pozdravu Pavel mluvil o posvěcení, o povolání ke svatosti a o spojení s ostatními věřícími, s nimiž jsou Korintští ve společenství skrze svou oddanost Pánu Ježíši Kristu – to jsou velice povzbudivé myšlenky. Byli posvěceni – to znamená, že byli učiněni svatými a označeni za spravedlivé v očích Božích díky své víře a svému křtu. Při křtu byly smyty jejich hříchy a jejich víra, na níž byl křest založen, byla přijata Bohem jako spravedlivá: proto vstoupili do smluvního vztahu s Bohem na nebesích.

Přestože však byli tímto způsobem posvěceni, stále ještě byli součástí pokračujícího procesu „povolání ke svatosti“. Jejich povolání neznamenaló jednorázové podstoupené náboženského rituálu, nýbrž vstup do zcela nového způsobu života, který byl jak oddělený, tak i svatý, do života, který je měl jak mentálně, tak i duchovně vyvést ze sféry Adama do sféry Boha. Byl to způsob života, který se vyznačoval hledáním vedení Božího slova a příkladu tohoto Slova učiněného tělem. Nebylo tam místo pro spokojené setrvávání v nečinnosti s myšlenkou, že již byli spaseni vírou a křtem; skrze ně naopak započali pouť a zahájili dlouhodobý proces, jehož prostřednictvím byli a budou spaseni – pouze však tehdy, pokud zůstanou věrní a odhodlaní ve svém povolání až do konce.

Toto povolání je však neizolovalo od ostatních věřících; naopak je spojilo se všemi ostatními věřícími posvátným poutem lásky. Pavel používá výraz „spolu“, aby ukázal, že byli součástí celistvého těla Kristova; a proto zde nemohla být příležitost pro „samostatnou cestu“ nebo jakékoliv jednostranné rozhodnutí. Všichni věřící, ať už jsou kdekoliv, jsou jedno v Kristu, jsou součástí sebe navzájem; a toto hluboké ponaučení a lekce pro ty, kdo byli ještě velmi noví ve víře v Korintu, neztrácí nic na své síle nebo pravdivosti, když je vztaženo na nás, kteří nejsme tak noví ve víře, jako byli oni.

Koncept jejich „posvěcení“, jejich „povolání ke svatosti“ a jejich „sjednocení“ se všemi ostatními věřícími je v popředí Pavlova uvažování, neboť prvním problémem, o němž se dozvěděl, byl rozkol a rozdělení. „Prosím vás, bratří, pro jméno našeho Pána Ježíše Krista, abyste všichni byli svorní a

neměli mezi sebou roztržky, nýbrž abyste dosáhli plné jednoty smýšlení i přesvědčení. Dověděl jsem se totiž o vás z domu Chloé, bratří, že jsou mezi vámi spory. Myslím tím to, že se mezi vámi říká: Já se hlásím k Pavlovi, já zase k Apollovi, já k Petrovi, já ke Kristu. Je snad Kristus rozdělen? Což byl Pavel za vás ukřižován? Nebo jste byli pokřtěni ve jméno Pavlovo?“ (1. Korintským 1:10-13).

Je možné, že Pavel používal tato jména jako šifry pro ostatní, kteří se přetahovali o prvenství v církvi; ale jeho základní učení spočívalo v tom, že v církevním životě není žádné místo pro jakékoliv kliky. Ať už tedy k těmto neshodám došlo z jakéhokoliv důvodu, žádá své korintské bratry a sestry, aby se povznesli nad své individuální zájmy k vyššímu Božímu záměru se středem v Pánu Ježíši Kristu a v jeho oběti za hříchy tohoto světa. Jeho oběť na kříži byla stejně zásadní pro žida jako pro pohana, neboť všichni měli stejnou potřebu Boží milosti, slitování a odpuštění. Je to tak – v průběhu dějin většina Izraele odmítala své božské povolání, stejně jako se na konci většina obrátila zády k Pánu Ježíši Kristu. Situace v pohanském světě bohužel není o moc jiná a volání evangelia zůstane pro naprostou většinu i nadále bez odezvy. To však nevadí, neboť Bůh se nezajímá o čísla, nýbrž o jednotlivce. Povolal Abrahama, i když byl sám, a dal onomu jednomu muži víry velké a drahocenné sliby, které ve svém konečném naplnění budou zahrnovat celé lidstvo.

Ti, kdo byli povoláni, aby se stali součástí Kristova těla, čas od času pocítí tíži osamocení; útěchou jim však je příklad těch, kdo zůstali neochvějně věrní uprostřed velikých obtíží. Josef byl po dobu třinácti let otrokem v Egyptě, nikdy však neztratil víru a neodchýlil se od Božích cest – naopak je hlásal všem, s nimiž přišel do styku, dokonce i Potifarově ženě. Eliáš prorokoval božské poselství a vyzýval lidi, aby se vrátili k uctívání jednoho pravého Boha, ačkoliv se mnohokrát cítil zcela osamocen a trpěl hlubokou depresí; neustal však ve svých výzvách.

Tak tomu bylo po celé dějiny, tak tomu bylo i v době Korintských a tak je tomu i dnes ve světě, který se stále více začíná podobat Sodomě a světu před potopou. Nabádání má pro nás stejnou hloubku jako mělo pro věřící v Korintu: „*Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolané, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost“ (1. Korintským 1:22-24).*

Je úžasné, jak apoštol Pavel, když se ocitl tváří v tvář problému, nejen že vyřešil úvodní obtíže, ale poskytl svým čtenářům i hluboké ponaučení založené na jednotlivých aspektech odpovědi, které jim dal. A tak je tomu i v úvodní části listu Korintským. Předvedl jim, jaké zlo spočívá v rozkolu a v zaujatosti uvnitř církve, ale nezakončuje své poznámky, aniž by předtím nepozvedl jejich myšlenky ke kontemplaci plnosti božského záměru v **1. Korintským 3:16-17**: „*Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.*“ Když se jejich mysl povznesla těmito myšlenkami, bylo pro ně nepochybně obtížné pokračovat dál ve sporech.

Popis svatých v Božím chrámu byl očividně v církvi prvního století hojně používán. Apoštol Petr na něj odkazuje ve svém prvním listu, když praví: „*Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je vyvolený a vzácný. I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista“ (1. Petřův 2:4-5).*

A opět: „*Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Kdysi jste ,vůbec nebyli lid‘, nyní však jste lid Boží; pro vás ,nebylo slitování‘, ale nyní jste došli slitování“ (1. Petřův 2:9-10).*

A toto ponaučení se vztahuje i na nás v dnešní době.